

Posudek bakalářské práce Davida Semlera

Tennessee Williams: Noc s leguánem: Komparativní analýza povídky, hry a filmu

Práce Davida Semlera potvrzuje zkušenost, že prvořadým faktorem rozhodujícím o kvalitě vysokoškolské písemné práce je samotná volba tématu. Davidovu volbu pokládám za svrchovaně šťastnou. Nalezl přesně vymezené téma, které lze v rozměru bakalářské práce zdárně pojednat, téma, které je nosné svým problémovým založením, neboli nabízí ze samotné své podstaty četné inspirativní otázky, a je to konečně téma, které je bezprostředně spjaté s tvůrčí praxí scenáristy a dramaturga, týká se jednoho z jeho základních tvůrčích postupů, adaptace literárního díla. Zde je navíc předmětem badatelského zájmu specifický a poměrně vzácný případ autorského, respektive adaptačního postupu od literárního textu přes jeho dramatizaci až k dílu filmovému; již touto „trojčlenkou“ Davidovo téma slibuje stát se podkladem strhujícího příběhu. Konstatuji rovnou, že Davidova práce příslib vrchovatě naplňuje, čte se jako poutavé vyprávění o tvůrčí cestě umělce/ů, která je plná pozoruhodných vývojových kroků, odboček i zvratů. Uvítal bych, kdyby David v práci ještě explicitně vyjádřil svůj vztah k pojednávané látce, osobní motivaci či cestu, která ho k volbě zdařilého tématu dovedla. O tom, že ji psal s intenzivním zaujetím, myslím nemůže být pochyb, a zajímalo by mě proto, co je zdrojem tohoto zaujetí.

Po stručné biografii Tennessee Williamse, která neulpívá na irrelevantních životopisných detailech, ale soustředí se na skutečnosti podstatné pro další výklad, David výstižně postihuje žánr a charakterizuje postavy povídky Noc s leguánem z roku 1984, která se na povrchu jeví jako anekdotická črta, obsahuje však řadu závažných témat, na něž pak navazuje a namnoze je i svébytně transformuje stejnojmenná divadelní hra z roku 1961. David s velkou mírou empatie postihuje rysy tohoto tvůrčího procesu, věnuje soustředěnou pozornost zvrstvené struktuře divadelního tvaru, rozlišení jeho časových úrovní, stylových poloh, scénických poznámek a zejména pak postavám hry, jejich zevrubným charakteristikám a vzájemným vztahům. Pro jeho metodický postup je příznačná velká vnímavost k vypovídajícím detailům, které David dovede představit s ohledem na organičnost celkového výkladu. Totéž platí i pro kapitolu o Hustonově filmové adaptaci z roku 1964, kde David přesně postihuje jak poměrnou věrnost dramatické předloze, tak některé odchylky, včetně kvalitativně diskutabilních (ztvárnění prologu).

Teoretickou práci Davida Semlera pokládám za příkladnou, navrhuji ji k obhajobě s nejvyšším hodnocením.

Mgr. Marek Vajchr